

Hulp is er ook echt om je te helpen

Jaarlijks lopen vele honderden kinderen en gezinnen vast als gevolg van problemen die zij zelf niet kunnen oplossen. Wat zij vaak niet weten, is dat er hulp op maat voor hen beschikbaar is. Laagdrempelig en dichtbij.

Eveline en haar man Marcus wonen in een overwegend christelijke gemeente met hun vier kinderen. De jongste van zes gedraagt zich thuis anders dan op school. Daar heeft hij wel af en toe huilbuien, maar verder merkt de school niets bijzonders aan hem. Thuis gaat het echter niet goed.

“Thuis had hij vreselijke aanvallen. De hele dag schreeuwen en driftig. Al bij het wakker maken of een glaasje drinken ging het helemaal mis. We zaten echt met ons handen in het haar. Ik voelde me heel machteloos, omdat we geen grip hadden op ons kind: niets hielp. Boos doen niet, lief doen ook niet. Heel frustrerend en ook heel verdrietig,” vertelt Eveline. “Ook voor de andere kinderen was het heftig, hij eiste zoveel negatieve aandacht op. Een hele akelige periode.”

Schoolmaatschappelijk werker

Uiteindelijk geeft Eveline bij de intern begeleider op school aan hoe pittig het voor haar als moeder is. Hij vraagt aan moeder of ze het goed vindt dat Herman, de schoolmaatschappelijk werker, eens contact met haar opneemt. Deze heeft een christelijke achtergrond, wat maakt dat het vertrouwd voelt voor Eveline om hem te vertellen over de problemen thuis met het jongste kind. Tijdens dat eerste gesprek luistert Herman vooral, zodat hij goed begrijpt wat precies de zorg van het gezin is én welke kracht er ook in het gezin aanwezig is. Een acuut probleem lost hij meteen op voor hen: tijdens de lockdown mag de jongste naar school. Voor moeder een grote opluchting. Maar er is meer nodig.

Tijdens dat eerste gesprek luistert Herman vooral, zodat hij goed begrijpt wat precies de zorg van het gezin is én welke kracht er ook in het gezin aanwezig is. Een acuut probleem lost hij meteen op voor hen: tijdens de lockdown mag de jongste naar school. Voor moeder een grote opluchting. Maar er is meer nodig.

Eveline zegt: “Eerst wilde ik helemaal niets van extra hulp weten, want bij de oudste hadden we ook hulp. Dat vond ik helemaal niets, het heeft me niet geholpen toen. Het was een oudere vrouw en ik was toen nog heel jong. Zij gebruikte krachttermen, waar ik van schrok en ik durfde er niets van te zeggen. Herman begreep dat en zorgde voor iemand met dezelfde levensovertuiging, jonger ook.”

Dhr. Anne van Berkum, manager Jeugd en gezin bij KOC Diensten, licht toe: “Wij kunnen als hulpverleners ons werk goed doen omdat we ‘dezelfde taal’ spreken. De christelijke basis van KOC Diensten zorgt dat deuren bij gezinnen opengaan, die anders gesloten blijven.

“Wij kunnen als hulpverleners ons werk goed doen omdat we ‘dezelfde taal’ spreken.”

Pleeghulp?

In het gedrag van het jongste kind heeft de hulp weinig effect, maar voor Eveline is het fijn dat zij met iemand kan praten. De organisatie die een diagnose kan stellen, heeft een lange wachttijd, dus een verklaring van het gedrag van de jongen thuis is nog niet voorhanden.

“Omdat het te weinig effect had en ik ook heel moe was en niet nóg meer kon doen, vroeg Herman of een pleeggezin tijdelijk hulp zou kunnen bieden. Ik wilde het niet, ik was verdrietig en boos, en heb er de hele nacht niet van geslapen. Ik zei de volgende ochtend tegen m’n man: je moet nu Herman bellen dat we dat niet doen. We hebben vier kinderen van de Heere gekregen, dus ik wil hem bij ons houden. Ik ga strijden voor mijn kind en wil er voor hem zijn, zoals hij is.” Eveline en haar man besluiten dat zij daarom zal stoppen met werken.

In de zomervakantie komt de diagnose: autisme, met advies intensieve psychiatrische gezinsondersteuning (IPG). Het is een schok. “Die drie weken tussen de diagnose en de intake met de IPG’er was heel heftig. Ik stond machteloos want alles wat ik deed, deed ik dus verkeerd. Bij een kind met autisme moet je alles plannen. Spontaan een dagje weg kan bijvoorbeeld helemaal niet. De oudste kinderen heb ik verteld dat hij autisme heeft, maar niet tegen hem. Daar vind ik hem nog te jong voor. Tegen hem heb ik gezegd dat hij af en toe heel druk is in zijn hoofd en dat hij dan snel boos is. En dat een mevrouw hem daarbij gaat helpen.”

Psalmen zingen

De kennismaking van de IPG’er met de zoon is bijzonder. Er staat een orgel in huis, waar de jongen graag op speelt: hij ervaart het als een uitlaatklep. Bij binnenkomst van de IPG’er drukt hij haar een psalmboek in handen. “We gaan zingen,” laat hij weten. Gelukkig is zij bekend met de psalmen en zingt met hem mee. Het ijs is gebroken.

Het gezin wordt nu een maand ondersteund en Eveline is voorzichtig optimistisch: “Wij krijgen als ouders weer een heel klein begin van ons gezag terug. Terugkijkend heb ik te lang gewacht met hulp zoeken. Een ouder iemand in de familie heeft als schoolmeester gewerkt en die zei al een tijdje dat ik hulp moest zoeken. Daarom wil ik ook tegen iedereen zeggen dat als het om kinderen gaat, je daar niet mee moet blijven lopen. Schakel de school in. Want hulp is er ook echt om je te helpen.”

“Daarom wil ik ook tegen iedereen zeggen dat als het om kinderen gaat, je daar niet mee moet blijven lopen. Schakel de school in. Want hulp is er ook echt om je te helpen.”